ВЯРАТА ВЪВ ВЕЧНИЯТ ЖИВОТ

1. Смъртта

Смъртта не е унищожение. Смъртта е само разкъсване на връзката между душата и тялото на човека. Образно казано, при смъртта душата се освобождава от тялото, подобно както човек сваля горната дреха от себе си. Самият човек остава същият, просто е съблякъл дрехата си. Така и при смъртта душата на човека, която всъщност е пълноценният човек, е „свалила" от себе си телесната обвивка. Ние сме по начало двусъставни: от душа и тяло. Така сме създадени от Твореца. „И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа" (Бит. 2:7). Това, че сме облечени в смъртно тяло, е следствие от човешкото грехопадение. Преди грехопадението, тялото на човека не е било смъртно. Но след като нашите прародители Адам и Ева извършили първия грях, телата им станали тленни, смъртни. „И направи Господ Бог на Адама и на жена му кожени дрехи, с които ги облече" (Бит. 3:21). „Кожените дрехи" – това е тази веществена плът, с която сме облечени. Тялото и душата на човека са свързани по такъв начин в едно цяло, че разкъсването на тази връзка е болезнено. Актът на смъртта е съпроводен със страдание. Докато душата е в тялото, то е живо. Тя го оживотворява. Когато обаче душата се отдели от него, тялото започва да се разлага, тъй като е материално. Библейският израз, че Бог направил човека „от земна пръст" означава точно това – че тялото ни е материално, веществено, съставено от тези вещества, които се срещат на земята. Душата на човека обаче е безсмъртна. Защо? Така е създадена от Твореца. Тя е нематериална. Материалното се амортизира и се разлага, но душата, която е нематериална, няма как да се амортизира, нито пък може да умре. Това го потвърждава многократно опитът на хора, прекарали клинична смърт. Те никога не са преставали да чувстват себе си живи и пълноценни хора, макар че виждали тялото си отстрани, т. е. душата им се е отделила от него.(1)

2. Смъртта – следствие от човешкото грехопадение

Ние добре знаем, че в света действат физическите закони. Да, но също така действат и духовните закони. Физическите закони се отнасят за материалния свят, а духовните – за духовния. Човек, като двусъставен, принадлежи и на единия, и на другия. И както физическите закони са непоклатими и неизменни, така неизменни и непоклатими са и духовните.(1)

3. Вечният живот

Всички знаем какво представлява временният живот, защото сме родени за него и го живеем. Но дали знаем какво е вечният живот? Временният живот, най-общо казано, е връзката на

душата с тялото. Когато душата е свързана с тялото, човекът е жив. Зачеването на нов телесен живот става в утробата на майката – там става свързването на новообразуваното тяло с душата, която Бог дава. Това е раждането за телесния живот. Той обаче трябва и да се поддържа. Новороденото дете трябва да се храни, да пие и да диша, за да живее. Ако не се храни, т. е. ако не поддържа телесния си живот, човек ще умре. По подобен начин става и с вечния живот. Както се спомена, при грехопадението ние сме го загубили и сме мъртви за него. За да влезем във вечния живот, следователно, ние трябва да се родим за него. Раждането за вечен живот е светото Кръщение. То е раждането от вода и Дух, за което говори Спасителят: „Ако някой се не роди от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие" (Иоан 3:5). В светото Кръщение човек се ражда за вечен живот – Светият Божий Дух се свързва с душата и тази връзка се запечатва в тайнството Миропомазване. Ето, човекът се е родил за вечен живот, станал е християнин. Но ако не поддържа вечния си живот, той ще умре. Както, уви, става с мнозина. Кръщават се и отново се потапят в греха с пълна сила. Такива хора са подобни на мъртвородените или на младенци, живели няколко дни и умрели. Макар и някога да са били кръстени, те не живеят вечен живот, не го поддържат, дори може би не знаят за него и са го загубили. Христос казва за тях: „Носиш име, че си жив, а си мъртъв" (Откр. 3:1). Такива живи мъртвци постоянно виждаме около себе си. Те дори влизат в църква, палят свещ, стоят малко и излизат. Носят име, че са живи, а са мъртви. За вечен живот не са чували, или макар да са чували, не се интересуват от него, имат си „по-важни" дела от житейската суета.(1)

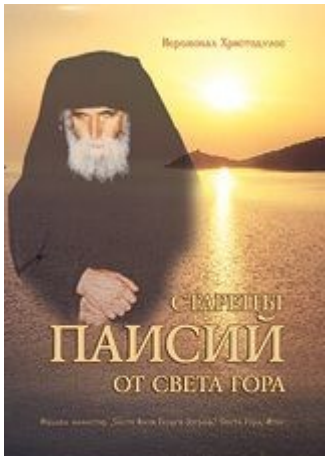

Как ние, християните, да поддържаме вечния живот в себе си?

Вечния живот ние можем да поддържаме в себе си единствено с помощта на Божията благодат. А Божията благодат се дава на вярващите единствено в Тайнствата на Христовата Църква – светата Православна Църква, която е пазителка на неповредено Христово учение и на преданията на светите Апостоли и светите Отци.(1)

4. Молитвите и поменитe за починалите

Както утешаваме затворниците, когато им носим безалкохолно и т.н., така утешаваме и умрелите с молитвите и милостините, които извършваме за душите им. Молитвите на живите за починалите както и панихидите са последната възможност за помощ, която Бог дава на починалите, докато бъде извършен последният Съд. След този съд вече няма да има възможност да им се помогне. Бог иска да помогне на починалите, защото Го боли за спасението им, но не го прави, защото е благороден. Не иска да даде право на дявола да каже: "Как го спасяваш този, след като не се е потрудил?" Когато обаче ние се молим за починалите, даваме Му право да се намеси. При това Бог се трогва повече от молитвите ни за починалите, отколкото за живите. Затова и в Църквата ни има панихиди и коливо. Църковните панихиди са най-добрият адвокат за душите на починалите. Имат сила да измъкнат някоя душа дори от ада. И вие, сестри, на всяка света Литургия правете коливо за починалите. Житото има

символичен смисъл. **“Сее се в тление – възкръсва в нетление”** (1 Кор. 15:42), се казва в Свещеното Писание. Някои в света ги мързи да сварят малко жито и носят в църквата стафиди, курабии, разни сладки, за да им чете свещеникът. А там, на Света Гора, виждаш как дори и старци на всяка света Литургия правят коливо и за починалите, и за празнувания светия, за да получат благословението му.(2)

– **Отче, тия, които са починали по-отскоро, по-голяма нужда ли имат от молитви?**

– Ами когато някой влиза в затвора, не му ли е по-трудно в началото? Да се молим за починалите, които не са угодили на Бога, за да направи Той нещо и за тях. Особено когато знаем, че някой е бил коравосърдечен (искам да кажа, когато е изглеждал коравосърдечен, защото може да си мислим, че е бил такъв, но в действителност да не е бил) и е водел греховен живот, тогава много да се молим, да го поменаваме в светите Литургии, да поръчваме да служат четиридесет Литургии за душата му и да даваме милостиня на бедните за спасението на душата му, за да се молят бедните: “Бог да го прости”, тъй че да склони Бог и да го помилва. Така каквото не е вършил той, да направим ние за него. Докато ако някой човек е имал доброта, дори и животът му да не е бил праведен, понеже е бил добронамерен, с малко молитви получава голяма помощ.(2)

Зная случки, които свидетелстват за това колко биват подпомогнати починалите чрез молитвите на духовни хора. Един човек дойде в колибата и през плач ми каза: “Отче, не се молех за мой починал познат и той ми се яви насън. Каза ми: “Двадесет дни не си ми помагал; забрави ме и се измъчвам”. Действително от двадесет дни бях зает с разни грижи и толкова се бях улисал, че и за себе си не се молех”.(2)

– **Отче, когато някой почине и поискат от нас да се помолим за него, добре ли е всеки ден да правим по една броеница до четиридесетте дни** (т.е. умна молитва по броеница, б. ред)?

– Ако се молиш по броеница за него, включи в молитвата си и други починали. Защо един влак да върви към целта си само с един пътник в него, докато има място и за други? Колко починали имат нужда горките и търсят помощ, а нямат никого да се помоли за тях! Някои често-често правят панихида само за някой свой близък. По този начин не получава помощ и близкият им, защото молитвата им не е така благоугодна Богу. След като са направили толкова панихиди за този, нека същевременно правят и за другите.(2)

– **Отче, понякога се безпокоя за спасението на баща ми, защото нямаше нищо общо с Църквата.**

– Не знаеш как Бог ще съди в последния момент. Кога те безпокои това? Всяка събота ли?

– Не съм забелязала, но защо в събота?

– Защото починалите имат право на този ден.

– Отче, умрелите, които нямат никого, който да се моли за тях, получават ли помощ от онези, които се молят въобще за всички починали?

– Разбира се, че получават помощ. Аз, когато се моля за всички починали, виждам в съня си родителите ми, защото намират утеха в молитвите ми. Всеки път когато служим в колибата ми света Литургия, правя и общ помен за всички починали, моля се за царете, за архиереите и т.н., а накрая казвам: “И за всички, чиито имена не бяха споменати”. Ако понякога не се

помоля за починалите, тогава починали познати се явяват пред мен. Видях цял пред себе си един мой роднина, който беше убит във войната. Това стана след светата Литургия, по време на помена с коливо, защото не го бях записал сред имената на починалите, понеже беше поменат на Проскомидията с геройски загиналите. И вие на Проскомидията не давайте да се поменават само имена на болни, но и имена на починали, защото починалите имат по-голяма нужда.(2)

---

1. *Йеромонах Йоан Филипов, Християнство и смисъл на човешкия живот – https://draganbachev.wordpress.com*
2. *Паисий Светогорец, – http://www.bg-patriarshia.bg*